

[Steffensen]

komme ind i skolerne. Efter kristeligt folkepartis opfattelse er det en uheldig ting, at vi bestandig vil fylde nye ting ind i skolerne, for de har i forvejen meget pressede timeplaner, som vi alle ved. Men jeg er enig i, at det er en udmærket ting, at skolerne stilles til rådighed – hvad også er tilfældet mange steder – for den slags ting, men jeg mener blot, det må være ud over skoletiden.

Hvad angår filmproduktionen, vil jeg specielt hæfte mig ved afsnittet i redegørelsen om statens filmcentral. Der er allerede i formiddags af hr. Poulsgaard stillet spørgsmål om en af disse films indhold, nemlig den film, der hedder »Den man elsker«. Kulturudvalget er allerede blevet orienteret om, at formanden for landsbevægelsen Forældre, børn og frihed, fru Bodil Jørgensen, har stillet en række spørgsmål til ministeren, og vi må vel forvente ministerens svar på disse ting, inden der sker yderligere. Jeg vil i hvert fald gerne spørge kulturministeren, om svar på de stillede spørgsmål kan forventes inden for en kort tid, for det er afgørende for, hvilken stilling også kristeligt folkeparti må tage til tankerne i redegørelsen om udbygning af og flere midler til statens filmcentral. Jeg er helt enig med hr. Poulsgaard i, at det er ganske enkelt uanstændigt, at statens filmcentral kan tilbyde skolebiblioteker m.v. at leje på billige og gode vilkår film, der direkte opfordrer til lovbrud, og det mener jeg der er visse eksempler på.

Jeg må forbavses meget over, at der ikke i ministerens redegørelse er noget konstruktivt om videoproblematikken, som også hr. Bernhard Baunsgaard var inde på i formiddags. Kort før påske fremsatte kristeligt folkeparti et forslag om videokassetebånd med voldsfilm, og det var således, at regeringen erkendte problemet – og det gjorde partierne i øvrigt vel også, skønt de fleste af dem afviste den form, der skulle gribes ind på – men regeringen mente ikke, at der burde gribes ind nu.

Imidlertid er det interessant at bemærke, at vort broderland Sverige jo har haft et lovforslag fremme, som også ved den lejlighed blev omtalt, og i den forbindelse – det er som bekendt en borgerlig regering, der sidder i Sverige i øjeblikket – er det interessant at lægge mærke til, at den socialdemokratiske ordfører, rigsdagsmand Georg Andersson, mener, at der bør tages langt hårdere og

alvorligere fat på hele videovoldsproblemet, end regeringen lægger op til i dette lovforslag. Jeg håber, at kulturministeren vil lytte til sin partikollega og gå konstruktivt ind i den problematik, som jeg er overbevist om at vi ikke kommer uden om.

Så er der nævnt en lang række problemer i redegørelsen, som jeg ikke finder der er grund til at gå så meget ind på. Jeg synes, der er grund til at sige tak til ministeren på mange områder. Jeg kan være enig med ministeren i, at mange af de problemer, hun lægger frem, er væsentlige ting, som vi må tage fat på.

Jeg mener også, som hr. Wilhjelm gjorde opmærksom på det, at det er nok så vigtigt, at vi bruger denne debat til det principielle, idet de rent praktiske ting jo kommer frem i form af lovforslag og andre initiativer her i folketinget. Men jeg må dog lige nævne problematikken med hensyn til medierne radio og TV, og jeg vil blot kort sige, at kristeligt folkeparti også her ønsker monopolet brudt, og vi ønsker en form for forbrugerstyring af vore medier. Men som sagt mener jeg ikke, at det er tiden og stedet at gå ind på en nærmere analyse af den problematik.

I øvrigt synes jeg, at redegørelsen på mange måder har lidt af et formynderisk skær; nogle har kaldt det mistillid til befolkningen. Det vil jeg ikke sige, men jeg vil advare ministeren imod, at vi fra centralt hold skal være administratorer eller komme med løsninger eller love, som vi påtvinger befolkningen, hvorved vi tilsidesætter det nærdemokratiske princip. Derfor vil jeg sige, at det må være noget ganske afgørende for fremtiden på alle områder inden for kulturlivet, at vi prøver på at tilstræbe rammelove, der giver de folkevalgte elementer, hvad enten det er kommuner eller amter, mulighed for at udfylde disse rammer efter de ønsker, som de måtte have lokalt.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg bliver altid lidt forvirret, når nogen, som det lige er sket her, taler om, at bibliotekerne skal virke efter deres egentlige formål, og jeg vil gerne spørge: hvad er egentlig det egentlige formål med bibliotekerne?

Der var engang, da der var en del biblioteker, der havde nogle vedtægter, der gik ud